

СВЕТИ КЛИМЕНТЪ ОХРИДСКИ

Като пжтникъ на кѣра, подгоненъ отъ глутница вълци настървени, той премина голъ презъ долините и горитѣ тъмни на Моравия. Вѣтърътъ — студень и зълъ — го брули, Свѣтополкъ го гонѣше със хули. Дунава преплува и навлѣзе въ мирната държава на Бориса.

Бѣше южна есенъ на Балкана, зрѣбха по хълми виногради, птичитѣ ята далече отлитаха.

Царьтъ го посрещна съ топли думи, щедро го обсипа съ царска милость.

Прегорѣха бърже живи рани. Зимата със снѣгъ засипа Плиска. Презъ нощитѣ сини и дълбоки царь Борисъ му ходѣше на гости, и беседа мждра шумолѣше като бистъръ източникъ, що иде отъ недрата влажни на земята.

Щомъ се пукна пролѣтъ и задуха отъ къмъ Бѣло-море развигора гостенинътъ, стана и потегли къмъ земитѣ български на югъ: Охридъ синъ,

Дѣволъ и Главеница, дето се надъ хълмовете бѣлѣятъ каменитѣ кули на Довета. Старецътъ завари тамъ пустиня: вѣтъмнина се давѣше народътъ, българинътъ гинѣше въ оскуди. Ала въ мрака той главня запали и размаха дѣсница нагоре. Съгради високи манастири и червени черкови издигна. На децата бѣше милъ учителъ, милваше ги кротко по главитѣ! Скоро и трънливитѣ фиданки почнаха обилень плодъ да даватъ. Ранитѣ превръзваше със балсамъ, съ божецитѣ хлѣба си дѣлѣше, а когато паднѣше надъ Охридъ морна нощъ и людетѣ заспѣха — самъ, прегърбенъ, въ своята килия пишеше слова и бдѣше, за да могатъ другитѣ да спятъ спокойно. Неговитѣ ученици го наричатъ мжжъ небесенъ ангелоподобенъ. Чудна е звездата му висока. Българитѣ до днешенъ казватъ: — Климентъ златниятъ ще ни помогне!

А. Каралийчевъ